

ארוחת בוקר / חן מענית

למעלה, מנורה אדומה דקורטיבית.

הנורה השרופה הוחלפה מייד בנורה עוד לא שרופה, המאירה את המטבח באור מעומעם, שהתינוקת

לא תתעורר חלילה.

למטה שולחן.

השולחן נרכש לא מזמן מחברה שוודית בשלושה תשלומים שווים. הוא יוצר בסין ועוֹצָב בסגנון

איטלקי קלאסי-מודרני המותאם באופן אישי למשתמש.

מעברי השולחן שני מגשים.

על כל אחד מהם צלחת חרסינה, סכו"ם ומפית.

על הצלחת הראשונה חצי אבוקדו, חצי עגבנייה, חצי אשכולית שנאכלת לאט, בכפית, וקפה שהומתק

סוכרזית.

על הצלחת השנייה לחמנייה ועוד לחמנייה, שלוש פרוסות נקניק מעושן, דג מלוח, אשכולית מתעכלת

בכף, בפזיזות, ובצל קלוף ושום.

אולי גם קפה שהומתק סוכר חום, אינני זוכר.

בין המגשים, שתיקה.

רחל / חן מענית

את רחל אני אוהב רק בלילות. כשהיא ישנה או כשהיא מתעוררת לרגע, מתהפכת ופולטת אליי "מתוק שלי", או סתם נאנחת מחלום. וגם כשהיא מתעוררת בבהלה, עיניה נפקחות פתאום כתריסים ישנים שהוגפו ביד ברוטאלית והאור המסמא פורץ בעדן לתוכה ושורף. עפעפיה אדמדמים ונפוחים כמו עוגת תפוחים, תודעתה כבר מחליפה מצב צבירה משינה לערות אך גופה עוד מוטל נוקשה על המיטה, כראש ממשלה לשעבר, ומסרב לזוז. חרדה גדולה מציפה אותה. "מה קרה?" "שמעתי קולות, יש מישהו בבית, גנבים, לך תבדוק, תדליק את האור". ששש, אני לוחש ומכניס את ידי מתחת בית שחייה, הופך אותה לאט כמו גיודוקא מיומן, מסובב אותה כך שפניה אל הקיר, מחבק, עוטף מאחור ואומר: "תירדמי מתוקה שלי, את מדמיינת, הקולות ששמעת רחוקים ושייכים ללילה ולא אליך ואלי, לא לעולם המיטתי שלנו, צריך לישון עכשיו, לאזור כוחות, אני שומר עלייך, תשני, תשני יפה שלי". היא נמוגה לאט בחזרה אל השינה. פניי טמונות בשקע צווארה, ידי השמאלית תקועה מתחתיה והימנית מעל - כורכת גב ושדיים. הטוסיק הקטן צמוד למבושיי ומשהו שם למטה קם לחיים, אבל אני משקיט אותו מיד לבל יעיר בהתעוררותו את שנת רחל.

בבוקר הכול שונה בתכלית. רחל מתעוררת במהירות, עצבנית ורוגזת על הלילה שהלך מבלי שנתנה לו את הסכמתה ומבלי שניתנה לה השהות להתכונן. היא מרימה את התריס בקרון, שוב האור המסמא. אחר כך היא הולכת להשתין בזרם קצר וחזק וכתום ושורף וטורקת את דלת השירותים למרות שביקשתי אלף פעמים. שוטפת פנים, מצחצחת שיניים ומקללת את הפצעון הקטנטן, החמוד, הבלתי נראה, שיהרוס לה את היום. שכבר הרס לה את היום עוד לפני שהתחיל. אחר כך היא מתלבטת שעה ארוכה מה ללבוש. אמנם הכינה בגדים מבעוד מועד, טרם שהלכה לישון, אבל עכשיו הם נראים באור שונה, לא מתאימים ולא תואמים לפצעון. לבסוף, אחרי שמדדה כמעט חצי ארון, היא בכל זאת לובשת את הבגדים שהכינה מראש, מותירה זוג מכנסיים לבנים, חצאית כחולה, גופייה, חזייה ושתי סיכות שיער זרוקים על השטיח. הם יישארו מוטלים שם כמו גוויות אחרי פוגרום עד שתחזור בערב להביא אותם לקבורה. לפעמים, לעתים נדירות, היא נושקת ברפרוף על לחיי לפני שהיא יוצאת, אבל לרוב היא פשוט פורצת אל היום באחת, טפיפות עקביה העצבניות הולכות ונעלמות במורד המדרגות.

* חן מענית, רח' דוד פינסקי 21, חיפה.

0523990932, maanit@hotmail.com